

Patul lui Procust

Necorupb

În mica mea mansardă când veneai
te-ntâmpina acelși pat îngust
și ore-n șir parcă pluteai prin rai
gustând păcate-n patul lui Procust.

Deasupra se găsea un raft de cărți,
se răsturnau când ne iubeam barbar
călătorind prin locuri fără hărți
conduși prin pat de un destin bizar.

Sub geamu-ngust era un telefon
și uneori parcă râdea de noi,
sunând hodorogit și monoton
când ne vedea îmbrățișați și goi.

Ca să mai treacă timpul fără rost,
se prăbușea chiar raftul uneori,
iar cărțile se desfăceau anost
pe trupurile-ncinse de fiori.

Și ajungeau cu zgomot pe podea,
găsind întotdeauna timpul just,
când apogeul din eter venea
să se producă-n patul lui Procust.